Album To já, písnička je první deskou, na které hraje dámská kapela Pavlíny Jíšové. Zapracovat by měla na aranžích

„*Tohle CD jsem vydala vlastně kvůli písničce Písek,“ řekla Pavlína Jíšová na křtu alba. „Pořád za mnou chodili posluchači, jestli nemám nějakou desku, kde je Písek, tak jsem ji musela nahrát.* “ No co: bonmot, řeknete si. Jenže ono na tom nejspíš něco bude. Minulá Pavlína Jíšová toužila být písničkářkou stojící v čele své kapely a chtěla přinášet vlastní tvorbu. Ta současná ohledává prostor daný více než 30 lety na scéně a sháněčlivě si na desku ***To já, písnička*** – jakousi bestku – vybírá kdysi nazpívané písně ze všech období a formací.
Písek
napsal Luboš Hrdlička a Jíšová k němu přišla u Nezmarů, snad lze říci náhodně (aspoň dnes ho s Nezmary zpívá Šárka Benetková), ale je to hit, tak proč ho nezařadit?

Výrazem „jakási bestka“ vyjadřuji fakt, že albu chybí jakékoli označení typu Best of a taky chybí některé věci slavné a zásadní, jako *Vichřice* P. nebo *Někdo jiný než jsem já*. Asi to nutně nemusí být Best of, spíš je to soubor „
tyhle všechny písničky jsou moje a takhle je dělám dnes
“. Nejstarší dva kousky (
K zoufání prázdný myšlenky mívám
a
Návrat
) pocházejí z repertoáru skupiny Sem tam, se kterou Pavlína zpívala počátkem 80. let, a jsou to duety s jediným hostem alba, Jaroslavem Matějem Matějů. Z období spolupráce s Žalmanovým spolem vybrala tři skladby (
Já, písnička
,
Prázdný schránky
a
Já neumírám s modrou planetou
), 11 let zpívání s Nezmary reprezentuje kromě
Písku
už pouze píseň
Kdosi pro mě říkal
. Potěšilo mě, že jsou zastoupeny i pozapomenuté rarity: k písničce
Namaluj mi
napsal text Žalman a vyšla na sampleru
Bluegrass 90
.

Jíšová jako autorka

Nejvíc písní (11) logicky pochází ze sólových desek. Přece jen je znát, že Jíšová chce být vnímána jako autorka: deset písniček z devatenácti napsala sama, na dalších pěti se podílela. Nejvíc vybraných písní pochází z cédéček ***Láska je nádech*** (2001) a ***V proutěném křesle*** (2003) – čtyři a tři. Mně chybí ve výběru o něco víc písniček než po jedné z mých oblíbených desek s Druhou trávou (1995) a s kapelou …a basta (1998). Ale u někoho s tak rozsáhlým repertoárem a přitom slušnou úrovní, jako má Pavlína Jíšová, se dají výběry téměř losovat: vždycky vyjde zajímavý výřez protagonistova světa.

Co se týče provedení, album To já, písnička je první deskou, na které se předvedla současná sestava „přátel“, což jsou ovšem výhradně „přítelkyně“. Myslím, že pro vnímání „dámských kapel“ udělala Jíšová výběrem spoluhráček mnoho. Žádné typově poskládané fešandy v jednotných dresech řízené ze zákulisí tvrdým manažerem, ale neomylně přesný výběr dvou kvalitních muzikantek mladší generace, otřískaných na pódiích od svých bezmála dětských let. Petra Šany Šanclová střídá akustickou i elektrickou kytaru, mandolínu a zpívá, Romana Tomášková hraje na baskytaru. Kvarteto doplňuje Pavlínina dcera Adéla Jonášová (akustická kytara, mandolína, irské flétny, klavír, zpěv), která se za tři roky od posledního řadového alba ***T o si piš***
skvěle vyhrála.

Projev stále kvalitní

Hráčky jsou kvalitní, nástrojů hromada, nicméně aranže cítím jako slabinu alba. Skladby znějí zbytečně podobně, určitě by se dalo vymyslet něco víc, než obligátní „baskytara s mandolínou se připojí na druhou (třetí) sloku“. Otázkou je, nakolik může být záměrem nabídnout místo „opravdického“ alba jakýsi „zpěvník“ (když se jedná o již jednou natočené skladby), kde by aranže „nerušily“… Nejvíc zpěvníkovitě pak působí *Žába*, původně duet s Jaromírem Nohavicou, zde přezpívaný v posazu „matka a dcera“.

Nejdůležitější je samozřejmě zpěv. Sólový zpěv (uměřeně používané dvoj- a trojhlasy znějí nádherně). Tady visela ve vzduchu otázka: nazpívá protagonistka své 4 roky/30 let staré písně stejně/jinak, hůře/lépe…? Výsledek je, myslím, lichotivý: nebudu tuto desku doporučovat jako vrchol pěvectví PJ, ale v podstatě nemám, co bych zásadního vytkl. Album se asi nestane

učebnicí techniky, ale bylo nazpíváno bez rušivých chyb, i s rajcovními výškami (Vlaštovky, Světlo rozdávám…). Zpěvačka nekopíruje své někdejší nahrávky, ale způsobem zpěvu se od nich až tolik neodlišuje. V raných rychlých skladbách je možná nepatrně méně zběsilosti, pomalejší současnější jsou zase trošičku svižnější a méně sladké. Projev poučený, pořád stejně kvalitní. Krásný.

A o to vlastně na téhle desce šlo: hlas a původní písničky, co k němu kdy patřily. Trochu mimochodem se představila současná doprovodná kapela, která do příští řadovky s novými písněmi bude muset zamakat na aranžích. Už se na ni těším. Protože Pavlína Jíšová je fenomén. Bylo dobré si připomenout, na jakých písních tento fenomén stojí.

Pavlína Jíšová a přátelé: To já, písnička. Pavlína Jíšová, 2014, celkový čas 53:46.
Hodnocení: 70 %
Vyšlo v Českobudějovickém deníku, 16. května 2014

{desky *1296*}